

...

Je podstatné, aby takovéto oběti nebyly marné a aby na konci této války byli sociální parazité zničeni. Ale zničení ne fyzicky, jak by si mohli někteří myslet. Fyzické zničení by nic neřešilo. Nýbrž zničení principiálně. Až přestane celý kosmický systém sociálních parazitů existovat... potom zůstanou loutky tohoto systému na různých planetách a v různých prostorech bez svých „jedovatých zubů“ a nebudou již moci tvořit své špinavé dílo.

36. Parazité znovu útočí

Mezitím se můj život ubíral normálním způsobem, pokud slůvko „normální“ může být aplikováno na to, co se mi stalo. Poté, co jsme s naším neočekávaným pomocníkem uspěli ve zničení dalšího parazitického systému, útoky namířené na mě a Světlanu neustaly, právě naopak, zesílily. Předtím Temné Síly útočily hlavně na Světlanu, ale po početných prohrách se rozhodli změnit taktiku. Jejich nová taktika byla vskutku jezuitská. Jejich metody působení utrpení byly zvláště odporné.

Způsobovali Světlaně nesnesitelnou bolest přímým působením na její nervová zakončení. Když bylo její tělo zachváčeno spalující bolestí, vmlouvavý hlas jí šeptal do ucha, že se mě musí jen zřeknout a veškerá bolest hned zmizí.

Když nedosáhli výsledku, ve který doufali, zvýšili hladinu bolesti. Světlana ztratila vědomí, což jí umožnilo uniknout bolesti, alespoň na malou chvíli, ale oni ji přinutili k návratu do těla, aby ji zažívala znovu. Světlana zatnula zuby aby nekřičela a svíjela se na podlaze, ale nezřekla se mě ani mě nezradila. Viděl jsem její utrpení a, nevěda jak jí pomoci, požádal jsem jí, aby se mě zřekla, ale odmítla. Proto jsem musel hledat klíč k systému, který Světlaně způsoboval tuto nesnesitelnou bolest, aniž bych jí věnoval pozornost (a věřte mi, byl to velmi těžký úkol). Háček byl v tom, že abych mohl tento druh vlivu zablokovat, musel jsem najít jeho zdroj, pochopit jeho princip a, používajíc pochopení jeho povahy jako základ, zablokovat ho. Poté jsem musel neutralizovat zdroj a působící bytost, stejně tak jako vytvořit ochranu proti tomuto druhu útoku nebo jeho jakékoliv variaci, na kterou jsem byl schopen pomyslet. Nicméně, v těchto případech používají Temné Síly jako zbraň přesně to, co vám schází a musíte najít něco, co neznáte, zatímco vám nejdražší osoba zažívá hroznou bolest. Velmi „příjemná“ situace, co? V této situaci byste raději vzali všechnu bolest na sebe, aby milovaná osoba netrpěla, ale útok je namířen právě na ní proto, aby způsobil co největší zásah *vám*.

V takové situaci se musíte odpojit od toho, co se děje přímo před vašimi očima, držet se stranou od utrpení člověka, kterého milujete nejvíce na světě, soustředit se na hledání zdroje a zároveň se snažit zmírnit její bolest, za použití metod, které již znáte, protože jen tak je možné nalézt řešení a skoncovat s nesnesitelným mučením člověka, kterého milujete. Pouze když najdete původní zdroj a ovlivňovací princip aplikovaný parazitem, budete schopni toto šílenství zastavit a neutralizovat jejich další útok. Ve většině případů bylo toto nehumánní působení prováděno světlým hierarchou chyceným parazity, který byl ve skutečnosti jejich obětí a sloužil jen jako nástroj v jejich špinavých „rukou“.

Musíte to vše vzít v úvahu, utlumit své emoce a soustředit se jen na řešení problému, protože jen tak můžete najít cestu ven. Zdaleka to není jednoduché a snadné, když vám

nejdražší člověk tak hrozně trpí, ale musíte sebrat veškerou vůli, nevěnovat tomu pozornost a koncentrovat se pouze na hledání řešení, vědíc velmi dobře, že když dovolíte lítosti a sympatiím vklouznout do vaší mysli a prohrajete – nebudete schopni milované osobě pomoci a, v principu, stanete se důvodem její smrti. Nuže, jak můžete vidět, volby jsou velmi omezené. A jádro věci dokonce není ani v možnostech, ale ve faktu, že je nutné zůstat naprosto klidný a koncentrovat se na úkol, navzdory utrpení osoby nacházející se vedle vás! Chtěl by to někdo zkusit? Nedoporučil bych to – je to extrémně obtížné, ale je to jediná šance najít řešení problému!

Sám jsem často musel vydržet extrémní bolest a vím z vlastní zkušenosti, jaký je to pocit, když se vám „pálí“ nervy a ohnivá bolest se vám pokouší rozložit vůli. Ale to je nic ve srovnání s tím, co cítíte, když milovaná osoba trpí a vy musíte zůstat absolutně klidní, nevěnovat tomu žádnou pozornost a nepodlehnout obrovské touze vrhnout se na pomoc, ale zůstat stát a hledat, hledat a hledat řešení. To je břímě těžké jako kámen!

Bylo to obzvláště tvrdé, když se to stalo poprvé. První věc, kterou jsem udělal, bylo vytvoření silnější a propracovanější obrany. Vytvářel jsem jednu věc za druhou, dělal transformace ducha, ale nic nepomohlo. Pak jsem porozuměl, že musím jednat jinak – začít hledat příčinu. Situace byla podobná té z ruské pohádky o Koščeji Nesmrtelném (*Košcej Bessmjerťnyj, Кошчей Бессмертный*), zlému starci odpudivého vzezření, nebezpečného hlavně pro mladé ženy. Košcej nemůže být zabit konvečními způsoby, cílicími na jeho tělo. Jeho duše je ukryta zvláště mimo tělo v jehle. Jeden musí najít zelený dub, kde je zakopána železná truhla, v níž je schovaný zajíc, uvnitř zajíce je kachna, v kachně je vejce a ve vejci je jehla, v níž je Koščejeva smrt¹.

Situace, kdy parazité zasazují jejich údery, je téměř totožná, jen nevíte, kde se nachází dub, který hledáte, ani všechn zbytek, ani dokonce nevíte, jestli to, co hledáte, je vůbec dub. V matematice se to nazývá rovnice s neznámými kvantitami, ale zde na rozdíl od matematiky nejsou dokonce ani nápovědy o vazbách mezi těmito kvantitami. Ve skutečnosti mezi nimi vůbec žádná vazba není. A vy nemáte čas, protože Světlana každou minutou ztrácí síly, vidíte to a nevíte, jak dlouho ještě bude schopna snášet tuto nesnesitelnou bolest! A není nikdo, kdo by vám pomohl! Jaké jsou vyhlídky? Ještě mi někdo závidí mou pozici? Z vnějšku to vše vypadá „jednoduše“ a „lehce“ - „zamávám“ rukama a mozek osoby je přestavěn, „zamávám“ znovu a je obnovena ozónová vrstva planety - „maličkosti“! Proč nezkusit udělat něco podobného – někdo se může ptát nebo přemýšlet: „jsem horší než Levašov?“ Toto není otázka toho, zda je někdo „lepší“ nebo „horší“. Aby někdo mohl toto vše dokázat, doporučil bych mu projít vším tím peklem, kterým jsem prošel já (a toto peklo není abstraktní, ale velmi reálné), dívat se téměř denně smrti do očí, hledat neznámé, jít do neprozkoumaného, neznámého a zvítězit, nalézat řešení, principiálně měnit vnímání reality a neudělat jedinou systémovou chybu, a jestliže je to tento případ, nalézt na každý problém velmi rychle korektní řešení a také mnoho dalších věcí..

Stále by někdo chtěl být v mé kůži? Nu, potom vítejte do našeho „klubu“. Nepokouším se nikoho zastrašit, ale jen varovat před tím, co čeká osobu, která by se rozhodla jít v mých

¹ Koščeje je podle legendy extrémně obtížné (ale nikoli nemožné) zabít, protože jeho duše existuje odděleně od těla v jehle, která je zabodnutá ve [vejci](#), které je uvnitř [kachny](#), která žije uvnitř [zajíce](#), zajíc je skryt v [dubu](#) v železné truhle a dub se nachází na mýtickém ostrově [Bujan](#) (*Буян*) uprostřed [oceánu](#). Dokud je tato důmyslně skrytá jehla v bezpečí, Košcej nemůže být zabit. Pokud bude ale železná truhla otevřena, zajíc okamžitě uteče. Pokud bude zabit, kachna uletí, a pokud bude zabita a vajíčko ukradeno, bude mít jeho majitel Koščeje v moci. Pokud se tak stane, Košcej začne slábnout a okamžitě ztratí schopnost používat magii. Pokud je jehla zlomena (některé verze příběhu vyžadují zlomení v přítomnosti Koščeje), Košcej zemře.

„šlápějích“ nebo dokonce jen podobným směrem. Když na vás pálí „těžký kalibr“, musíte se usmívat a neukázat lidem okolo, že umíráte únavou, že vás to bolí, zvláště, když se na vás vaši nepřátelé dívají a usmívají se...

Po několika neúspěšných pokusech použití této taktiky ji parazité změnili a začali používat jiný přístup. Když od Světlany nic nezískali pomocí bolesti, rozhodli se ji vnutit iluzi, že já jsem jeden z Temných! Používajíc Světlaninu vysokou sensitivitu a schopnost bezchybně přijímat vizuální a telepatické hologramy, vnutili ji parazité vůči mně negativní postoj. Udělali vše proto, aby jí vštípili, že jsem Temný který ji oklamal, a oni byli všichni „růžoví“ a já jsem je pořád obtěžoval! Toto působení bylo silou stejně jako předchozí působení bolesti. Měli pravdu v jedné věci – nikdy jsem je nenechal na pokoji. A z jejich pohledu jsem byl jistě ten zlý, protože jsem ničil jejich systémy a měnil vykonavatele jejich vůle, děláje z nich tzv. „obrácené“. To vše je pravda, kromě jednoho „ale“! To, s čím jsem bojoval, mělo parazitickou povahu. Přesněji řečeno, mělo to povahu sociálních parazitů, kteří ničili výkvět lidských bytostí, proměňujíc zbytek na stádo kontrolovaných bio-robotů!

Když je osoba Světlaniny citlivosti pod takto silným vlivem, který ji nutí zaujmout podobný druh názorů, nemá téměř naději se z této deziluze bez vnější pomoci dostat. V tomto případě jsem také nesměl věnovat pozornost externím projevům Světlaniných iluzí, ale hledat klíč k dalším „dveřím“, které skrývaly řešení tohoto úkolu. A opět, když nepřátelé použili tuto taktiku, poprvé to bylo nejtěžší. Nemohl jsem pochopit, proč Světlana reagovala na vše, co jsem řekl nebo udělal, způsobem, jakým reagovala. Zpočátku jsem se jí pokoušel vše vysvětlit, ale bylo to k ničemu. Řeklo jsem nějaké slovo a Světlana slyšela vcelku jiné. Znovu jsem se jí pokusil vysvětlit, co jsem řekl, ale slyšela ještě překroucenější verzi. Co jsem mohl v takovém případě dělat – ztratit srdce? Ale to není můj způsob. Když jsem pochopil, že Světlanina slova ke mně byla způsobena silným parazitickým vlivem, vzdal jsem své pokusy prokázat jí svou nevinu a opět začal hledat zdroj tohoto vlivu, a jak fungoval! Myslím že není třeba vysvětlovat, proč to parazité dělali. Když jsem tedy našel klíč k povaze tohoto vlivu, našel jsem „protilátku“ a vytvořil pro Světlanu nové systémy obran a nové struktury vnímání mozku, aby příště mohla povahu vlivu na ní cílicího rozpoznat a rozlišit pravdy od lži, a také že ve lži není žádný život, zatímco pravda je živá, protože za ní stojí skutečné události a procesy, které odráží.

Naučit se to vidět je jeden z nejkomplicovanějších úkolů, protože parazité jsou nesmírně zruční ve vytváření tzv. kamufláže, jinými slovy, iluzi reality. Pravda je jako špička ledovce, události a procesy ji vždy podpírají, „ponořeny“ pod hladinou. Iluze pravdy, bez ohledu na to, jak znamenitě vypadá na povrchu, pod sebou nemá nic, nebo jakékoliv pokračování, je „mrtvá“, není naplněna životem skutečných událostí.

Když parazité podstoupili několik pokusů tímto způsobem Světlanu ovlivnit a viděli, že to nepřináší výsledky, od dalších pokusů upustili. Čas od času se nicméně pokusili znovu, zkoušejíc štěstí, ale vždy selhali, protože mě přinutili zamyslet se nad situací mnohem hlouběji, výsledkem čehož jsem pro nás vytvořil skenovací systém, který používal miliony různých metod zároveň a zároveň se systém během samotného skenování sám modifikoval, čímž nedával protivníkům žádnou šanci vnutit nám jakoukoliv falešnou informace v jakékoliv formě! Při vytváření skenovací struktury tohoto druhu jsem použil vlastní zkušenosti, vědom si toho, že dokonce v procesu skenování je možné studovat ty, kteří vás skenují a vytvořit protiútočné systémy.

Nikdy jsem se nepovažoval za chytrějšího, než mí nepřátelé. Jestli jsem se k této myšlence mohl dopracovat já, znamenalo to, že se k ní mohli dopracovat i oni, pokud se k ní

už nedopracovali přede mnou! Proto jsem sestrojil nový (a možná že ne) princip skenování, který činil možnost informačního protiútoků parazitů přinejmenším komplikovanou. Tak, dokud se budou naše mozky „namáhat“, bude parazitům neblaze, budou mít také „veselý“ život, nejen já a Světlana!

37. Stříbrné vlákno

Tedy, naši „přátelé“ dělali vše v jejich silách, aby nás „nenudili“. Po bouřlivých událostech konce srpna se situace na chvíli uklidnila. To neznamená, že by nám Temní dali pokoj – jen se neudály žádné vážné útoky. Pravděpodobně se na chvíli stáhli, aby přišli s nějakou efektivnější metodou našeho zničení. Světlana se téměř každou noc potulovala po Vesmíru. Když jsem transformoval jejího ducha, nebyla už nadále vázána k fyzickému tělu „vodítkem“. Spojení s fyzickým tělem nicméně existovalo, ale na principiálně nové úrovni. Obvykle když duch opouští fyzické tělo, nemůže prorazit planetární kvalitativní bariéry a dostat se dále od fyzického těla, než dovoluje takzvané „stříbrné vlákno“, které spojuje ducha s fyzickým tělem. Čím dále od fyzického těla, tím se vlákno stává tenčím a v určité vzdálenosti se může dokonce přerušit! To se někdy stává, když se nezkušení lidé pokoušejí dostat z těla a nechají se unést za daný limit. Může to být přirovnáno k situaci, kdy se člověk potápí na nádech, ve velké hloubce uvidí něco zajímavého nebo krásného na dně a pokusí se to sebrat. Někdy může uspět, ale neměl by zapomínat, že se ještě musí vrátit zpět a pod vodou je velmi lehké se v odhadu vzdáleností mýlit. Může se stát, že se člověk potopí a získá škebli, ale nebude mít dost vzduchu, aby se vrátil na hladinu. To není teoretický příklad, sám jsem to zažil. V půlce června 1986, než jsem nastoupil do armády, dostal jsem se poprvé v životě na pobřeží Černého moře. Pobýval jsem v malém městě Sudak. Ačkoliv jsem se narodil na severním Kavkaze téměř přesně mezi Černým a Kaspickým mořem, do roku 1986 jsem nenavštívil ani jedno, protože když rodiče měli letní dovolenou, jeli jsme vždy na Kudručenský statek u Rostovu, kde má babička z matčiny strany pracovala ve včelíně.

Salské stepi byly impozantní, ale nebylo tam moře, přírodní ani umělé. Ale byly tam velmi pěkné rybníky s čistou vodou, kde jsem se naučil dobře plavat. Když jsem se dostal poprvé k moři, všechno mi připadalo jako zázrak. Dno poblíž Sudaku bylo kamenité a proto tam byla velmi čistá voda. Jednoho slunného dne jsem se potopil, abych získal ze dna krásnou škebli a abych toho dosáhl, musel jsem jít hlouběji a hlouběji. A když jsem konečně získal, co jsem chtěl, začal jsem se vynořovat a cítil, že mi v plicích nezbyvá žádný vzduch. Plaval jsem vzhůru ze všech sil, hladina vypadala velmi blízko – na dosah ruky, ale ve skutečnosti byla mnohem dále. Již mi docházel kyslík, ale oči mi říkaly – ještě chvíli a budeš se moci nadechnout! A tato „chvíle“ se pořád prodlužovala. Tak jsem se naučil první lekci o optických iluzích pod vodou. Podařilo se mi ovládnout reflex nadechnout se za jakoukoliv cenu, dosáhl hladiny a mohl se nadechnout vzduchu, kterého se mi tak zoufale nedostávalo.

Když se ponoříte pod hladinu, dostanete se do světa velmi odlišného od našeho obvyklého „vzduchového“. Jestliže je voda dostatečně průzračná a mořské dno je uchvacující, úplně ztratíte pojem o čase a prostoru. Stalo se to mě a myslím, že se to alespoň jednou stalo každému, kdo se potápěl. Nezmiňuji to bezdůvodně. Když osoba opustí své

fyzické tělo, dostane se do principiálně odlišného prostředí, kde platí jiné zákony, které se od zákonů fyzicky hmotného světa dramaticky liší. Ale když osoba silou vůle opustí fyzické tělo, stále si zachovává „zemské“ vědomí a to může mít určité neočekávané důsledky. Naše vnímání světa prostředky fyzicky hmotných smyslových orgánů není pro aktivity mimo tělo vhodné. Způsob vnímání před a po vědomém opuštění těla se dramaticky liší. Můžu říct, že je to nesrovnatelné s rozdílem vnímání nad a pod vodou! Proto, kdyby si někdo chtěl představit rozdíl vnímání v těle a mimo tělo, doporučil bych znásobit rozdíl vnímání nad a pod hladinou několikasetkrát. Jde to i dále. Nad i pod hladinou platí téměř ty stejné zákony, jen s několika zvláštnostmi, ale po opuštění těla se lidský duch ocitne ve velmi neobvyklých podmínkách. Často se tyto pro nováčka stávají důvodem k vážným následkům a někdy vyústí i v jeho smrt.

Je důležité vědět, že vědomé opuštění těla se principiálně liší od uvolňování ducha během spánku. Když osoba usne a jeho duch opustí fyzické tělo, na podvědomé úrovni je odstraněn blok a duch získá kompletní obrázek o tom, co by měl dělat a jak, protože téměř každý má předchozí inkarnace (vtělení) a velmi dlouhé období mezi nimi, během nichž měl on nebo ona dostatek času studovat odlišné vlastnosti ostatních úrovní naší planety. Když osoba opustí vědomě fyzické tělo poprvé, má jen jedno vnímání skutečnosti – to, na které přivykla ve fyzicky hmotném těle, protože v tomto případě odblokování paměti nenastane. Hlavně protože vědomí nabyté v současné inkarnaci není „schopno“ čehokoliv jiného. Když osoba opustí fyzické tělo, pokračuje ve stejném způsobu myšlení, jako by byl její duch stále v těle, kdežto ve skutečnosti se nachází v absolutně nových a jemu neznámých podmínkách. Když člověk vědomě opustí fyzické tělo, je obvykle omráčen tím, co vidí a vnímá. Ztratí pojem o čase (chtěl bych připomenout, že čas je relativní koncept zavedený člověkem) a prostoru. „Zelenáč“ je okolním světem okouzlen a omráčen.

Často taková osoba začne „pronikat“ dále a dále od jejího prázdného fyzického těla, jakoby hypnotizována, někdy dokonce vůbec nevěnuje pozornost tloušťce a jasnosti jejího stříbrného vlákna, které spojuje ducha a tělo, nebo že se stává tenčím a tenčím a ztrácí svůj jas. A jestliže se osoba nechá „trochu“ unést událostmi, které se kolem ní dějí, stříbrné vlákno se často přetrhne a fyzické tělo zemře. Rovná se to potápění příliš hluboko bez výpočtu kyslíku nezbytného pro návrat. Tento druh situace může být při vědomém opuštění těla pozorován – jestliže se někdo dostane příliš daleko od fyzického těla, stříbrné vlákno se může přetrhnout a osoba může zemřít! Navíc existují určité oblasti do nichž může být nezkušená osoba vtažena jako do víru, se všemi důsledky, které mohou nastat.

Mimoto, na ostatních úrovních naší planety na nezkušené průzkumníky čekají různá predátorská nebo parazitická stvoření (toto cestování je nesprávně nazýváno „astrální cestování“). Některá z nich mají vědomí, některá ne. Hledají takové nováčky, přetnou stříbrné vlákno a chyceného ducha přemění na svého věčného otroka nebo věčného dárce potenciálu (životní síly), a začnou s ním za účelem získání tohoto potenciálu hrát své špinavé hry. Tyto hry mohou být velmi subtilní, kdy parazit proskenuje vědomí nováčka a vytvoří „kamoufláž na míru“, která dotyčnou osobu lehce „koupí“. Jestliže věří v „anděly“, objeví se před ním tito „andělé“. Ale sejmul-li by někdo z těchto „andělů“ jejich „andělskou kamoufláž“, objevilo by se děsivé monstrum.

Na tyto primitivní triky parazitů na různých úrovních planety naletí šokující množství lidí jen kvůli tomu, že na ostatní úrovně, kde fungují jiné zákony a koncepty, projektují své koncepty z fyzicky hmotné úrovně. Člověk by měl chápat, že koncepty získané pomocí fyzických smyslů nesmí přenášet na ostatní úrovně. Člověk by měl chápat, že potřebuje

ROZŠÍŘIT své koncepty vytvořením NOVÝCH SMYSLOVÝCH ORGÁNŮ pro každou novou úroveň! A pomocí těchto nových smyslových orgánů si musí pro každou novou úroveň vytvořit koncepty nové! Více či méně odpovídající obraz jiných dimenzí získá člověk jedině tehdy, rozšíří-li své koncepty pro nové úrovně, nikoliv když na ně aplikuje koncepty stávající.

Z „nějakých“ důvodů nicméně tato jednoduchá myšlenka nenapadá nikoho z těch, kdo tou či onou cestou uspěl ve „vyskočení“ z těla. Jedním z principiálních důvodů pro tento stav je to, že vědomí těchto lidí bylo záměrně pokřiveno systémem falešných konceptů zavedených sociálními parazity, kteří na naší Midgard-Zemi vládnou již velmi dlouhou dobu! Také se k tomu přidává zkreslené chápání „velikosti“ člověka, která z jednoho prostého důvodu prostě takto nemůže existovat! Pokud sledujete přes okno událost, ještě to z vás nedělá hrdiny této události! Být svědkem události je důležité, ale neovlivní ji to. Pouze aktivní účast dává člověku právo říct, že skutečně něco udělal (také by se měl vzít do úvahy výsledek jeho zásahu). A dokonce když je tento zásah pozitivní, osoba při smyslech nebude „hulákat“ o své velikosti, dokonce ani když její činy vyústily v něco smysluplného nebo velkého. Protože vykonaný čin indikuje, že osoba dosáhla určitého pochopení přírody a chápe svou odpovědnost za všechny důsledky svého zásahu. A jestliže osoba v získání pochopení (v plném smyslu slova) uspěje, pak ví, že sebechvála je jednoduše pošetilá. Naopak, když to někdo dělá, znamená to, že uvědomění osoby, která sama sebe velebí, neodpovídá úrovni jejich schopností a toto má velmi vážné důsledky, protože tento druh slepoty ukazuje na mezeru mezi úrovní vývoje a schopnostmi osoby, jejím uvědoměním a odpovědností za své činy.

Jestliže to člověk nepochopí a této evoluční mezery se nezbaví, stane se snadnou kořistí pro různé parazity, nebo se dříve nebo později stane parazitem sám. Jelikož taková kvalitativní mezera mezi uvědoměním a schopností může existovat jen velmi krátkou dobu, úroveň uvědomění musí během této doby vzrůst, na úroveň schopností nebo ještě dále! To poslední je nemožné bez přehodnocení konceptů, porozumění existujícím událostem a pochopení odpovědnosti za vše, co se kolem děje. Pochopení co se kolem děje za to činí osobu odpovědnou. Pokusím se to vysvětlit na snadno pochopitelném příkladě.

Když kolemjdoucí uvidí v jezeře nebo řece tonoucího člověka, pokusí se ho zachránit. Jestliže kolemjdoucí umí plavat, musí (pokud je to skutečně lidská bytost) skočit do vody a vytáhnout tonoucího ven a, pokud je potřeba, udělat vše nutné, aby ho udržel naživu. Jestliže kolemjdoucí plavat neumí, musí udělat vše v jeho silách, aby nějak zajistil pomoc: hodit lano, záchranný kruh či jakoukoliv jinou věc, která plave a které se tonoucí může zachytit, dokud kolemjdoucí nepřivolá na pomoc někoho dalšího.

Jestliže osoba, která neumí plavat, neudělá nic a tonoucí zemře, můžeme jenom litovat, že se tento člověk ani nepokusil tonoucímu jakkoliv pomoci, ale nemůžeme ho vinit z jeho smrti, jen z jeho pasivity. Když ale osoba plavat umí, hlavně když by uměla plavat velmi dobře a pro záchranu neudělá nic, poté je tato osoba za smrt tonoucího odpovědná, navzdory tomu, že to nebyla její chyba, že se někdo jiný začal topit. Osoba je vinna za smrt tonoucího kvůli absenci konání. Žádná omluva – nebyl čas, voda byla studená, spěchal jsem, apod. - nemůže ospravedlnit absenci skutku, který by tonoucímu zachránil život. Doufám že každý normální člověk bude souhlasit. Tento jednoduchý příklad názorně ukazuje odpovědnost osoby za důsledky jejího konání, nebo absence konání, pro ostatní.

V tomto případě schopnost plavat umožňuje osobě jednat a ta se stává odpovědnou za život tonoucího člověka. Ten, který umí plavat, je odpovědný za život tonoucího, protože na

jeho konání či nekonání závisí život člověka! Schopnost plavat je brána za vlastnost nebo schopnost osoby; a její akce nebo jejich absence jsou brány jako její porozumění stupni odpovědnosti vůči ostatním a závisí na úrovni jejího uvědomění. Když má člověk dramaticky odlišné charakteristiky a schopnosti (například schopnost do určité míry ovlivňovat přírodní procesy, kontrolovat je nebo je dokonce měnit), nic se v principu nemění. Jediná odlišnost mezi osobou, která umí plavat a osobou, která vlastní zmíněné schopnosti, je ve výši odpovědnosti za její akce nebo jejich absenci. Čím větší má člověk schopnosti, tím vyšší je stupeň jeho osobní odpovědnosti, ať se mu to líbí nebo ne!

Když člověk chápe věci tímto způsobem, nemůže o sobě přemýšlet jako o výjimečném, protože jediná výjimečná věc zde je jeho odpovědnost za své konání nebo nečinnost. To je velmi vzdáleno „vyhřívání se“ v paprscích „slávy“, ale velké břímě odpovědnosti vůči ostatním, obzvláště pokud ostatní ještě spí! Většina lidí, kteří dostali do vínku tu či onu vrozenou schopnost, naneštěstí kvůli zkreslenému vnímání světa nemá odpovídající úroveň rozvoje uvědomění. A přesně tento rozdíl (mezera) v úrovni uvědomění a úrovni schopností je využíván sociálními parazity všech druhů. Jistě, dočasný rozdíl mezi urovněmi schopností a uvědomění je nevyhnutelný, ale nedostatek porozumění nebo přehlížení tohoto faktu osobu dříve nebo později zavede k Temné straně, nebo její chycení do osidel parazitů maximálně ulehčí.

Vždy mne udivovala jedna vlastnost, která se objevovala prakticky u všech těch, kdo v sobě za různých okolností našli nějaké schopnosti, které většina ostatních neměla, kdy se začali považovat za výjimečné. Tyto vrozené schopnosti byly velmi často v té nejzákladnější formě, ale tito lidé se nad tím dokonce ani nezamysleli, ale zameřili se jen na to, že měli něco, co ostatní ne ... a to naplnilo duši člověka vnímáním vlastní „výjimečnosti“, což bylo ihned využíváno parazity. Když parazité vidí podobný rozpor mezi úrovní schopností a úrovní uvědomění a odpovědnosti, začnou konat svou špinavou práci. Dělalí vše co je v jejich silách, aby se tento zpočátku relativně malý rozpor mezi schopností a uvědoměním začal více a více zvětšovat. Jistě, parazité jsou tento rozpor schopni zvětšovat jen zkreslením a pokroucením poznání člověka, jelikož nejsou schopni nové kvality a vlastnosti sami vytvářet. A dosahují toho velmi jednoduše. Nejprve člověka proskenují a zjistí, v co věří. Poté vytvoří v souladu s výsledky kamufláž. Když například člověk věří v Ježíše Krista, parazité se před ním objeví jako Kristus, a v takové podobě, že jeho vzhled přesně odpovídá představám daného člověka o tom, jak by měl Ježíš Kristus vypadat.

Tento jednoduchý psychologický trik podpořen odpovídajícím hologramem pracuje bezchybně a nejen s Ježíšem Kristem, ale také s jakýmkoliv jiným konceptem v hlavě člověka, ve který daný člověk zažívá když ne absolutní, tak alespoň významnou důvěru. Takový způsobem parazité vytvoří kamufláž, která přesně odpovídá podvědomým konceptům daného člověka, a on proto takovému obrazu začne bezvýhradně věřit. Když člověk takovou návnadu, která indikuje nedostatek pochopení jak to na ostatních úrovních reality funguje, „spolkne“, parazité zahájí svou hlavní hru, jejíž prvním krokem je, když například zjevený „Ježíš Kristus“ člověku telepaticky sdělí, že přišel právě za ním, protože jen on (ona) v něj upřímně věří, apod...

Není bez zajímavosti, že „Ježíš Kristus“ říká totožná slova současně stovkám (pokud ne tisícům) jiných lidí, kteří se ocitli ve stejné situaci. Potom se ale sdělení, která „Ježíš Kristus“ předává svým „vyvoleným“, začínají dramaticky lišit. „Vyvolení“ začínají obdržené informace šířit jako „Kristova zjevení“ a co je na těchto informacích „zajímavé“ je fakt, že se tyto „zjevení“ jedno od druhého liší jako den a noc. A ještě zajímavější je fakt, že

tyto „odhalení Ježíše Krista“ vždy odpovídají úrovni vzdělání, poznání, kultury a ze všeho nejvíce, osobním konceptům každého jednoho „vyvoleného“. Nu, je více či méně jasné proč tato kategorie „vyvolených“ padne do léčky, ale je velmi obtížné pochopit ty, kteří se jsou chyceni skrze své osobní ambice! Člověk stihl jsem otevřít „oči“ a ti, kdo ho kontaktují, prohlásí, že on nebo ona je ustanoven vládem Země, galaxie nebo Vesmíru, v závislosti na ambicích osoby. Takový člověk si v iluzi své vlastní velikosti dokonce ani nepoloží otázku, která je velmi na místě: „Co jsem udělal, abych si tuto velkou odpovědnost zasloužil?“ Je to vcelku logické a prosté – zatím neudělal nic ani na planetární úrovni (nemluvě o dalších úrovních) a najednou je mu řečeno, že bude řídit, například, Vesmír! Je to rovno situaci ustanovit dítě, které právě utrousilo první slůvka, „Nejvyšším Velitelem“! Není to směšné?

Z nějakých důvodů to nikdo nedělá a navíc by nikdo neplnil ani nemohl plnit rozkazy takového „Nejvyššího Velitele“ (jako například „máma“, „táta“ nebo „lalala“!) Nejde o to, že by „dítě“ bylo špatné, ale o to, že se nejprve musí naučit chodit a mluvit, získat odpovídající vzdělání, prokázat talenty vojenského vůdce v praxi, a teprve poté se může stát nejvyšším velitelem a nést plnou zodpovědnost za své skutky a za osoby, kteří mu vložili do rukou svůj život.

To je jasné každému, ale toto jednoduché poznání se z „nějakých“ důvodů vytratí, když „evoluční batole“ pronese své první „lalala“. Pravda je, že když člověk prorazí na vyšší úroveň, je to jeho „narození“ na této úrovni, se všemi přidruženými následky. První slůvka „máma“ a „táta“ jsou vcelku přirozená pro batole, ale byla by komická, přinejmenším, pro dospělou osobu „narozenou“ na jiné kvalitativní úrovni! Talentovaná osoba může přes všechny mezistupně projít velmi rychle, ale stále jimi musí projít než získá potřebné zkušenosti a kvality na to, aby mohla vládnout vesmíru. Jestliže to evoluční „dítě“ nechápe, stává se snadnou obětí pro parazity všech úrovní. Když dostanou „do spárů“ osobu se zkráceným uvědoměním, je dotyčný odsouzen k evoluční smrti, protože jakmile parazité spatří rozpor mezi je uvědoměním a schopnostmi, udělají vše proto, aby tuto osobu udrželi v nevědomosti, aby se nikdy nepoznala skutečný stav věcí.

Budou podporovat jeho falešné ambice a také vytvářet podmínky, aby se rozpor mezi úrovní uvědoměním a schopností stával větší a větší, protože jen tehdy budou schopni člověka, který se jim dostal do spárů, nekonečně okrádat, živíc se jeho kvalitami a potenciálem! Kupodivu, když se pokusíte vysvětlit takovému člověku situaci a dokonce mu ukážete pravou podstatu těch, kteří ho ustanovili „vládcem Vesmíru“, pokračuje v popírání zjevného, protože si oblíbil svůj „nový status“ a nechce cokoliv slyšet! V takovém případě se sám připravuje o šanci stát se skutečným vládcem Vesmíru, za předpokladu že by pokračoval ve svém vývoji, namísto zastavení se na jeho začátku! Je mi líto těch lidí, kteří, máje vrozený dar a možnost vývoje, ale chybí jim schopnost logicky myslet, naletí na návnadu primitivní lži jen proto, že tato lež koresponduje s jejich ambicemi!

Tak či onak, na ostatních planetárních úrovních mají parazité vcelku plodnou sklizeň a, bohužel, jen málokdo je schopen prorazit jejich bariéry. Hlavním důvodem tohoto je projekce zažitých konceptů na kvalitativně odlišné úrovně reality, namísto rozšíření konceptů dosavadních a přidání nových, získaných na jiné úrovni reality. Schopnost rošířit své vědomí je nejdůležitější podmínkou pro evoluční vývoj. Je to tak zřejmé. Naše vědomí je na fyzické úrovni formováno pomocí pěti smyslových orgánů, které slouží pro adaptaci na ekologický prostor, který jako žijící organismy obýváme. Když se z různých důvodů dostaneme na jinou kvalitativní úroveň reality, ocitneme se ve vcelku odlišných přírodních podmínkách, které na této úrovni platí. Pět smyslových orgánů člověka v takové realitě

nemůže zprostředkovat adekvátní vnímání reality, protože zde není žádné el.mag. vlnění fyzického světa, stejně jako zvukové vlny, vůně a chutě ve smyslu, v jakém jsme na ně zvyklí. Když lidský mozek „vstoupí“ do jiné úrovně reality, nemá pro tuto úroveň „smyslové orgány“ a musí transformovat informace z této úrovně do forem, které jsou mu srozumitelné.

Takto je ztraceno enormní množství informací a člověk se ukazuje skoro „slepý“, navzdory faktu, že mozek může přijímat větší množství informací než na fyzické úrovni reality. Nicméně, „více“ neznamená „všechny“. Znamená to jen, že mozek přijímá dodatečné informace, které předtím, než se dostal do jiné úrovně reality, neměl. Ale tyto dodatečné informace jsou jen malým „pramínkem“ informací, které na dané úrovni existují. Člověk si naneštěstí tohoto faktu není vědom.

Rozšířit vědomí na nový kvalitativní limit je možné jen vytvořením nových smyslových orgánů (struktur mozku), které na jiných úrovních nahrazují oči, uši, atd... Naše fyzické smysly jsou jen senzory, skrz které informace vstupuje do mozku a mozek jen „ukládá“ vše do „škatulek“ našeho vědomí. Když se člověk na jiných úrovních reality vyvíjí, neobjeví se mu druhý pár očí na temeni hlavy nebo kdekoli jinde, jak by si mohl myslet někdo, kdo nechápe podstatu práce mozku. Těmito novými „očima“, „ušima“ atd. se na každé nové úrovni reality, kam se člověk během svého evolučního pohybu vpřed dostane, stanou nové struktury mozku.

Jestliže je člověk schopen získávat touto neobvyklou cestou informace (skrze struktury jeho mozku), může je přeložit do formy srozumitelné jemu a ostatním lidem (vizuální nebo zvukové). Jistě, část informace bude ztracena, někdy velmi velká část, a toto musíme mít na paměti; ale, jestliže se v prostoru chceme jen orientovat, takové zjednodušení nepředstavuje problém. Chtěl bych to zopakovat. Měli bychom mít na paměti, že tato adaptace informací z jiných úrovní do nám obvyklých forem „oseká“ mnoho, ale jestli ji používáme na jiných úrovních jen pro orientaci, budeme z toho mít užitek.

Takže, užívajíc toto zjednodušení můžeme z externích informací získat jen nutné informace, ale také můžeme „vstoupit“ do další vrstvy informací na dané úrovni reality, je nicméně rozumné „vstupovat“ jen tam, kde je to důležité a nutné. Tato metoda víceúrovňové práce s informací, které naplňují každou novou úroveň reality, kam se člověk během pohybu vpřed dostane, umožňuje člověku „neutopit se“ v objemu informací.

Chtěl bych říct několik slov o velmi populárním moderním konceptu „informačního pole“, ke kterému může člověk být „připojen“ a získat jakoukoliv informaci. Podle tohoto konceptu existuje všechno vědění v nějakém druhu „informačního pole“ a jednomu stačí jen „vstoupit“ a „číst“. NENÍ tomu tak. Někdo tento falešný koncept mezi lidmi záměrně rozšiřuje, aby vytvořil podmínky, které dovolují „odhalit“ jen takové informace, které člověku zabraňují probuzení přestože pronikne do jiných úrovní reality.

Na fyzické úrovni nás příroda obklopuje všude okolo, každou vteřinu náš mozek smyslové orgány zásobují informacemi o tom, co se okolo nás děje. Vidíme a slyšíme, jak si vítr pohrává s listy stromů, jak bzučí včely, když sbírají nektar z květů, slyšíme zpívat ptactvo, vidíme je létat; jsme okouzleni krásou a rozmanitostí přírody. Ale je to vše vědění? Ne, jsou to informace, co se děje okolo nás a v nás. Tyto informace se stanou věděním až když je člověk pochopí, porozumí vztahům příčina-následek a dosáhne „prosvětlení“ věděním.

Stejná situace nastane, když se člověk dostane na jinou kvalitativní úroveň. Maje

možnost získávat spolehlivé informace, člověk je může pouze shromažďovat. Jako na fyzické úrovni, vědění zde neexistuje v „předpřipravené“ podobě. Člověk může získat poznání jen pokud nové informace studuje a po jejich pochopení dosáhne osvícení. Někdo může namítat, tvrdíc, že mu bylo předáno vědění! Jistě, některým lidem, kteří se dostali na jinou kvalitativní úroveň, byly dány kousky informací. Ale jsou zde otázky: kdo tuto informace předal a proč, a zda je tato informace spolehlivá? A opět si z „nějakých“ důvodů tyto otázky téměř nikdo nepokládá. Důvod je jednoduchý: nejprve je člověku odhalena jeho „výjimečnost“ a, když „roztaje“, začne dostávat další „odhalení“. To je práce PARAZITŮ!

Jejich cílem je uvést v omyl a využívat právě probuzeného člověka pro vlastní účely, čímž mu brání dalšímu rozvoji. Jádro věci je v tom, že Světlé Síly NIKDY nepředávají znalosti – člověk pro ně musí být připraven, a je nemožné předat osvícení jednoduchým předáním znalostí. Osvícení přichází, jen když ho člověk dosáhne vlastními silami, nechá svým vědomím projít nové informace a ověří si své porozumění v praxi skrze činy. Jedině adekvátní praktické činy ukáží, zda tento člověk chápe novou informaci správně a je připraven posunout se dále. Předat poznání člověku, který na to není připraven, je rovno dát jaderný kufřík dítěti spolu s varováním, že nemá mačkat „červené tlačítko“, protože by se stalo něco strašného. Myslím že není třeba vysvětlovat, co dítě s červeným tlačítkem udělá!

Po pravdě řečeno, pozemským parazitům se na naší Midgard-Zemi podařilo dosáhnout velmi mnoho. Vnucením falešných konceptů vytvořili „království křivých zrcadel“. Zavedli koncept, ambivalentní (nejednoznačný, dvojaký), který pracuje pro zničení logického myšlení člověk a myšlení obecně. Na jedné straně koncept tvrdí, že je člověk stvořen k obrazu Boha, což člověku vštěpuje pocity „velikosti“, a na druhé straně jsou člověku do hlavy vtlučeny myšlenky o jeho hříšnosti, nebytí a co je nejzajímavější, že je otrokem Boha! Není to zajímavé? Nějakým způsobem se kopie Boha jeví jeho otrokem! Je to absurdita, ale jen na povrchu. Když člověk „nahlédne“ trochu blíže, najde pod povrchem pravou „zanořenou bombu“. Protikladné koncepty začnou lidskou mysl „táhnout“ současně do různých směrů, což způsobí zničení její celistvosti a vytvoří v ní vzájemně se vylučující „proudy“.

Proto když člověk díky svým vrozeným schopnostem prorazí kvalitativní bariéru a dostane se na novou úroveň reality, dokonce ani nepřemýšlí o možnosti vývoje vědomí v nových podmínkách a „jednoduše“ aplikuje své staré koncepty! Proč by se potřeboval jakkoliv vyvíjet, pokud je stvořen k obrazu Boha? Má vše, pravděpodobně stojí trochu níže než Bůh, ale pořád je podle jeho obrazu! Tato logická past téměř vždy zaklapne! Když člověk vědomě opustí tělo, má všechny tyto falešné koncepty. V principu ho vědomě opuštění těla jen dále utvrdí v tom, že je „stvořen“ k obrazu Boha! Udělal neuvěřitelnou věc – opustil fyzické tělo!

„*To nepochybně ukazuje na „božskou“ podstatu člověka*“ – přemýšlejí ti, kdo se chytanou na návnadu falešných konceptů. A proto dokonce ani neuvažují, jak se nějak dále vyvíjet, protože „obraz“ Boha nepotřebuje žádná vylepšení! Faktem je, že jen Bůh stojí výš než jeho obrazy! Neaspirují na místo Boha (prozatím), jsou si nicméně jisti jejich vrozenou velikostí, která ve skutečnosti neexistuje, protože velikost člověka je v jeho činech, ne v jeho vysokém mínění o sobě. Systém falešných konceptů vytvořených na Midgard-Zemi sociálními parazity je živná půda pro imaginární lidskou pýchu. Někdo může říct, že ne všichni věří v Boha, že jsou takzvaní „ateisté“ kteří Boha popírají a proto nemohou být chyceni v pavučině falešných konceptů, jež mají destruktivní vliv na vědomí. Naneštěstí, toto je také chybný závěr, protože „ateisté“ prohlašují, že člověk je „král“ Přírody! Co je

důležité – jak víra v Boha, tak i „ateismus“ byly vytvořeny sociálními parazity k snadnému manipulování mas a stavění lidí proti sobě, zatímco sledují své vlastní cíle. Sociální parazité tedy berou „pod svá křídla“ ty, co věří v Boha, i ty, kteří ne! Není to „brilantní“ nápad! Sociální parazité zařídili, aby vše pracovalo pro ně! Obě doktríny formují v lidech zkreslené vědomí (poznání), aby jim bylo zabráněno skutečnému pochopení podstaty člověka, jeho vědomí a možnosti.

Používajíc oba „trendy“, parazité vedou lidi do slepé uličky falešného pochopení existujících jevů, protože jen v tomto případě jsou schopni držet člověka pod kontrolou. Parazité záměrně vytvářejí rozpor mezi formou a obsahem. Naneštěstí člověk tuto falešnost přijímá, protože mu slibuje imaginární „velikost“. Ale skutečná velikost každého leží v jeho činech, velkých a malých, v jeho rutinní tvrdé práci, kterou musí dělat každý den, den po dni, ve které, na první pohled, žádná velikost není. Leč skutečná velikost je vždy zrozena právě z této rutinní práce ve jménu něčeho většího než prostého uspokojování fyziologických potřeb.

Skutečná velikost není v hulákání o ní. O své velikosti obvykle huláká jen ztroskotanec, který nebyl schopen realizovat své „velké“ ambice. Skutečná velikost je pracovat pro dobro ostatních bez očekávání vděčnosti a slávy, poct a uznání. Vše ostatní je „slupka“ falešných konceptů vnucených lidem parazity pro zamlžení jejich mozků falešnými ideály, o které, ve skutečnosti, není třeba usilovat. To vše má žalostný výsledek – člověk se právě probudil, ale veden falešným světlem si uzavře cestu ke skutečné velikosti navždy (nebo na velmi dlouhou dobu), podstata čehož je převzetí osobní odpovědnosti za veškeré své činy a za ostatní, jež na něj spoléhají!

Je velmi smutné sledovat, jak se lidé s impozantními vrozenými schopnostmi stávají loutkami v rukou parazitů. Ale nejsmutnější je, že tito lidé často nabídku pomoci ve zbavení se kontroly parazitů odmítnou. Nejsou schopni se vzdát „trůnu“, na který je parazité posadili. Sladká iluze je pro ně schůdnější než těžká práce ve jménu něčeho neznámého! Tady jste již bohem, králem a hrdinou, a tam potřebujete „namáhat“ mozek, řešit problémy, riskovat život a zdraví, a často nevíte, zda pro toto vše budete mít dost „munice“. Zde je důvod, proč parazité všech „barev“ tak snadno a rychle získávají kontrolu nad lidmi s vrozenými schopnostmi, kteří se právě začali probouzet...

Nu, dokončím své "lyrické odbočení" a vrátím se k zpět tématu.

...